

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

**Agenția Națională de
Administrație Fiscală**

**Direcția Generală
de Soluționare a Contestațiilor**

Str. Apolodor nr. 17
sector 5, București
Tel : +021 319 97 54
Fax : +021 319 97 59
e-mail :Contestatii.ANAF@mfinante.ro

DECIZIA nr 2009

privind soluționarea contestației formulate de S.C. R
înregistrată la Agenția Națională de Administrație Fiscală sub nr.*

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrație Fiscală a fost sesizată de Direcția generală a finanțelor publice , prin adresa nr.* înregistrată la Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrație Fiscală sub nr.* asupra reluării procedurii administrative de soluționare a contestației formulate de S.C. R.

S.C. R a contestat Decizia de impunere nr.* emisă de reprezentanții Activității de inspecție fiscală prin care societatea a fost obligată la plata sumei de lei, reprezentând :

- impozit pe profit ;
- majorări de întârziere aferente ;
- penalități de întârziere aferente ;
- taxa pe valoarea adăugată ;
- majorări de întârziere aferente ,
- penalități de întârziere aferente.

Prin Decizia nr.* emisă de Direcția generală de soluționare a contestațiilor s-a dispus suspendarea soluționării cauzei până la pronunțarea unei soluții definitive pe latura penală, procedura de soluționare urmând a fi reluată la încetarea definitivă a motivului care a determinat suspendarea.

Prin Rezoluția de scoatere de sub urmărire penală nr.* , aflată în copie la fila 57 din dosarul cauzei, Parchetul de pe lângă Judecătoria a dispus scoaterea de sub urmărire penală a lui C administratorul S.C. R pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută și pedepsită de art.8 alin.1 și alin.9 lit.c) din Legea nr.241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, întrucât prejudiciul stabilit prin raportul de inspecție fiscală nr.* care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr.* , nu a putut fi confirmat sau infirmat de o expertiză contabilă, nici reprezentanții societății și nici cei ai organelor de inspecție fiscală nefiind în măsură să pună la dispoziția organelor de

cercetare penală, documentele care au stat la baza stabilirii în sarcina S.C. R a obligațiilor fiscale.

Prin Rezoluția primului procuror de la Parchetul de pe lângă Judecătoria nr.*, aflată în copie la fila 61 din dosarul cauzei, s-a dispus respingerea plângerii formulată de Direcția generală a finanțelor publice împotriva Rezoluției de scoatere de sub urmărire penală nr.*

Ulterior, prin sentința nr.* pronunțată de Judecătoria în dosarul nr.* aflată în copie la fila 51 din dosarul cauzei a fost respinsă plângerea formulată de Direcția generală a finanțelor publice împotriva Rezoluției nr.*

Prin adresa nr.8 înregistrată la Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală sub nr.*, Direcția generală a finanțelor publice a precizat faptul că împotriva sentinței nr.* nu a fost formulată calea de atac, aceasta rămânând definitivă prin nerecurare.

Constatând ca în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art.184 alin.3 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, coroborate cu art.238 alin.1 din același act normativ și soluția instanței judecătorești, Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este legal investită să soluționeze contestația formulată de S.C. R

1. S.C. R consideră că susținerile organelor de inspecție fiscală, referitoare la existența în evidența contabilă a unor înregistrări de marfuri provenite de la furnizori fictivi, sunt netemeinice, întrucât societatea are contabilitate proprie, iar intrările de mărfuri în gestiune s-au efectuat pe bază de facturi fiscale emise de furnizori. Totodată mai susține că la actul de inspecție nu a fost anexată și lista furnizorilor fictivi, la care se face referire la pagina 2, punctul B aliniat 2 din respectivul act .

Societatea mai susține că au fost înregistrate facturile de valorificare a mărfurilor, fiind create veniturile corespunzătoare.

Societatea afirmă că toate documentele pe baza cărora s-au primit în gestiune mărfurile, cât și cele prin care s-au comercializat mărfurile sunt înregistrate în evidența contabilă, fără ca prin actul de inspecție fiscală să existe o constatare că unul sau mai multe documente au fost omise a se înregistra, sau că există înregistrări fără a avea la bază documente justificative.

Referitor la obligația suplimentară de taxă pe valoarea adăugată, societatea arată ca organele de inspecție fiscală eronat au considerat ca nelegală deducerea taxei pe valoarea adăugată pe baza facturilor emise de furnizori și consideră că se află în situația de a suporta taxa pe valoarea adăugată înscrisă pe facturile furnizorilor și pe care a achitat-o acestora odată cu plata facturilor.

Societatea arată că organele de inspecție fiscală nu au interpretat corect prevederile art.160 alin.5 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal și

consideră că nu este normal să i se impute că nu a plătit taxa pe valoarea adăugată pentru marfa livrată către o firmă specializată în achiziționare de deșeuri, în condițiile în care nu a încasat această sumă ca taxa pe valoarea adăugată colectată.

Contestatoarea susține că nu are obligația de a verifica dacă partenerii de afaceri au depus declarații fiscale și situații financiare anuale și de asemenea nu a bănuțit că firmele furnizoare sunt fictive.

În concluzie, S.C.R solicită anularea Deciziei de impunere nr.* ca fiind netemeinică și nelegală și exonerarea de la plata obligațiilor fiscale în sumă totală de lei.

II. Prin Raportul de inspecție fiscală nr.* și procesul verbal purtând același număr și dată, acte care au stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr.*, Activitatea de Inspecție Fiscală a verificat modul de determinare, evidențiere și virare a impozitului pe profit și a taxei pe valoarea adăugată pe perioada 23.01.2004 - 31.12.2005.

A. În ceea ce privește impozitul pe profit, organele de inspecție fiscală au constatat că mărfurile, metale feroase și neferoase au fost valorificate de societatea contestatoare prin vânzarea acestora către clientul S.C. A din autorizat să recupereze și să valorifice resturi metalice reciclabile. Astfel, 99,99% din veniturile înregistrate de societatea contestatoare în perioada verificată provin din vânzarea de mărfuri către principalul client, fiind venituri reale, încasate prin viramente efectuate de clientul principal, iar restul veniturilor sunt venituri financiare din dobânzi aferente disponibilului din contul curent.

Din cheltuielile înregistrate de societate în perioada verificată, ponderea cea mai mare, respectiv 98% o dețin cheltuielile privind mărfurile.

Organele de inspecție fiscală au constatat că S.C. R a evidențiat în contabilitate, intrări de mărfuri în sumă totală de lei de la un număr de 35 furnizori, care potrivit informațiilor comunicate de către Oficiile Registrului Comerțului din țară și informațiilor culese de pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice nu figurează în baza de date a acestor instituții publice și/sau figurează ca denumire, dar datele de identificare privind numărul de înregistrare, codul fiscal și adresa nu corespund, sau respectivele societăți nu au depus declarații fiscale și situații financiare anuale la organul fiscal teritorial în ultimele exerciții financiare. Mai mult, decontările cu toți furnizorii s-au efectuat în numerar prin plăți fracționate.

Organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a înregistrat în evidența contabilă operațiuni economice privind achiziții de metale neferoase de la furnizori inexistenți, fictivi sau care nu îndeplinesc calitatea de comerciant, conform Codului comercial, Legii nr.26/1990 privind Registrul

Comerțului, republicată și Legii nr.31/1990 privind societățile comerciale, republicată.

Întrucât documentele puse la dispoziția organelor fiscale, în baza cărora societatea a evidențiat în contabilitate intrările de mărfuri, sunt nereale, în conformitate cu prevederile art.21 alin.4 lit.f) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cheltuielile privind mărfurile care nu au la bază un document justificativ prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, sunt considerate nedeductibile la calculul profitului impozabil.

În consecință, în temeiul prevederilor art.17 și art.19 alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal și ținând cont de impozitul pe profit declarat de societate pe anii 2004 și 2005, organele de inspecție fiscală au calculat în sarcina societății impozit pe profit în sumă de lei.

Pentru neplata la termenele legale a impozitului pe profit stabilit suplimentar au fost calculate până la data de 31.05.2006 : dobânzi în sumă de lei, penalități în sumă de lei și majorări de întârziere în sumă de lei, în temeiul prevederilor art.116 alin. 1 și alin.5 și art.121 alin.1 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

B. În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată, organele de inspecție fiscală au constatat că S.C.R a înregistrat în evidența contabilă operațiuni economice privind achiziții de metale neferoase de la furnizori inexistenți, fictivi sau care nu îndeplinesc calitatea de comerciant, conform Codului comercial, Legii nr.26/1990 privind Registrul Comerțului, republicată și Legii nr.31/1990 privind societățile comerciale, republicată, pentru care a exercitat în mod nelegal dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată.

Astfel, din taxa pe valoarea adăugată dedusă de societate în anul 2004 în suma de lei, suma de lei reprezintă taxa pe valoarea adăugată dedusă pe baza unor documente care nu îndeplinesc condițiile impuse de art.145 alin.8 lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal și pentru care organele de inspecție fiscală nu au acordat dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată.

Organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a încălcat și prevederile art.126 alin.1 și art.128 alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, în sensul că societatea nu poate justifica în totalitate proveniența mărfurilor și implicit existența unui transfer al dreptului de proprietate, astfel că operațiunile înregistrate în contabilitate cu achiziția acestor produse nu intră în sfera de aplicare a taxei pe valoarea adăugată, suma de lei fiind dedusă în mod nelegal.

Referitor la taxa pe valoarea adăugată colectată, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea contestatoare a efectuat comerț cu metale feroase și neferoase care au intrat în gestiunea acesteia ca mărfuri și nu ca deșeuri metalice, fiind vândute în aceeași zi, sau imediat în zilele următoare,

fără să sufere modificări, declasări, transformări, respectiv deprecieri de valoare.

La vânzare S.C.R a aplicat, începând cu data de 01.01.2005 “măsurile de simplificare” prevăzute de art.160 alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, pe facturile emise fiind înscrisă mențiunea “taxare inversă”.

Organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina societății suma de lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată de plată dedusă în mod nelegal în anul 2004.

Pentru neplata la termenele legale a taxei pe valoarea adăugată stabilită suplimentar au fost calculate pana la data de 31.05.2006 : dobânzi în sumă de lei, penalități de întârziere în sumă de lei și majorări în sumă de lei, în temeiul prevederilor art.116 alin. 1 și alin.5 și art.121 alin.1 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată.

III. Avand în vedere susținerile contestatoarei, documentele invocate de aceasta, constatările organelor de inspecție fiscală și actele normative invocate de contestatoare și de organele de inspecție fiscală, se rețin următoarele :

1.Referitor la suma totală de lei reprezentând :

- impozit pe profit ;
- majorări de întârziere aferente ;
- penalități de întârziere aferente ;

cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor se poate pronunța asupra deductibilității cheltuielilor cu mărfurile la calculul profitului impozabil, în condițiile în care din Raportul de inspecție fiscală nr.* care stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr.*, contestată nu reiese că ar fi fost analizat modul de completare a documentelor justificative.

Perioada supusă verificării este 23.01.2004 - 31.12.2005.

În fapt, S.C. R a înregistrat la cheltuieli deductibile fiscal în perioada verificată, o serie de cheltuieli în sumă de lei cu mărfurile achiziționate de la un numar de 35 furnizori, despre care organele de inspecție fiscală au constatat că sunt inexistenți, fictivi sau care nu îndeplinesc calitatea de comerciant, conform Codului comercial, Legii nr.26/1990 privind Registrul Comerțului, republicată și Legii nr.31/1990 privind societățile comerciale, republicată.

Organele de inspecție fiscală au constatat că ponderea de 98 % din totalul cheltuielilor înregistrate de societatea contestatoare în perioada supusă verificării o dețin cheltuielile cu mărfurile de la cei 35 de furnizori, iar pe de altă parte, 99,99 % din veniturile înregistrate de societate în aceeași

perioadă reprezintă **venituri reale**, încasate prin virament provenind din vânzarea de mărfuri.

Având în vedere prevederile art. 21 alin.4 lit.f) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, organele de inspecție fiscală au stabilit ca fiind nedeductibile la calculul impozitului pe profit, cheltuielile cu mărfurile în sumă de lei și au calculat impozit pe profit suplimentar, conform anexei nr.1 la raportul de inspecție fiscală.

Societatea contestatoare consideră că susținerile organelor de inspecție fiscală, referitoare la existența în evidența contabilă a unor înregistrări de marfuri provenite de la furnizori fictivi, sunt netemeinice, întrucât societatea are contabilitate proprie, intrările de mărfuri în gestiune s-au efectuat pe bază de facturi emise de furnizori, susținând că au fost înregistrate facturile de valorificare a mărfurilor, fiind create veniturile corespunzătoare. Totodată arată că la actul de inspecție fiscală nu a fost anexată lista furnizorilor fictivi.

În drept, art.21 alin.4 lit.f) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal prevede că :

“ (4) Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile :

f) cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor ”.

Prevederile legale sus menționate se coroborează cu cele ale pct.2.4 din Ordinul nr.306/2002 pentru aprobarea Reglementărilor contabile simplificate, armonizate cu directivele europene, în vigoare până la 31.12.2004 :

“ 2.4. - Documentele justificative cuprind, cel puțin, următoarele elemente principale:

- a) denumirea documentului;*
- b) denumirea și sediul persoanei juridice care întocmește documentul;*
- c) numărul și data întocmirii acestuia;*
- d) menționarea părților care participă la efectuarea operațiunii economice (când este cazul);*
- e) conținutul operațiunii economice și, dacă este cazul, temeiul legal al efectuării acesteia;*
- f) datele cantitative și valorice aferente operațiunii efectuate;*
- g) numele și prenumele, precum și semnăturile persoanelor care le-au întocmit, vizat și aprobat, după caz;*
- h) alte elemente menite să asigure consemnarea completă a operațiunilor efectuate*

Documentele care stau la baza înregistrărilor în contabilitate pot dobândi calitatea de document justificativ numai în condițiile în care furnizează toate informațiile prevăzute de normele legale în vigoare” .

Aceste prevederi legale au fost menținute la pct.2 din anexa nr.1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr.1850/14.12.2004 privind registrele și formularele financiar-contabile, în vigoare începând cu decembrie 2004.

Din coroborarea textelor legale sus menționate rezultă că în materia impozitului pe profit, **factura, ca document contabil justificativ trebuie să cuprindă toate elementele** prevăzute la pct.2.4 din Ordinul nr.306/2002 pentru aprobarea Reglementărilor contabile simplificate, armonizate cu directivele europene, mai sus citat, menite să asigure consemnarea completă a operațiunilor efectuate.

Se reține că organele de inspecție fiscală și-au întemeiat neacordarea deductibilității la calculul profitului impozabil a cheltuielilor cu mărfurile în sumă totală de lei numai pe constatarea potrivit căreia : *“societatea a evidențiat în contabilitate intrări de mărfuri de la un număr de 35 de furnizori, care potrivit informațiilor comunicate de către Oficiile Registrului Comerțului din țară și informațiilor culese de pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice nu figurează în baza de date a acestor instituții publice și/sau figurează ca denumire, dar datele de identificare privind numărul de înregistrare, codul fiscal și adresa nu corespund, sau respectivele societăți nu au depus declarații fiscale și situații financiare anuale la organul fiscal teritorial în ultimele exerciții financiare. (...)societatea a înregistrat în evidența contabilă operațiuni economice privind achiziții de metale neferoase de la furnizori inexistenți, fictivi sau care nu îndeplinesc calitatea de comerciant, conform Codului comercial, Legii nr.26/1990 privind Registrul Comerțului, republicată și Legii nr.31/1990 privind societățile comerciale, republicată “.*

Referitor la calitatea de document justificativ a facturilor prezentate de S.C. R, se reține că în raportul de inspecție fiscală nr.* și în anexa nr.1 Situația recalculării impozitului pe profit la acest act, existentă în copie la fila 27 din dosarul cauzei, nu se prezintă detaliat modul de aplicare a celor două articole de lege suscitade, pentru încadrarea documentelor de achiziție de mărfuri.

Mai mult, se reține că prin Decizia nr.V din 15.01.2007, Secțiunile Unite ale Inaltei Curți de Casație și Justiție s-au pronunțat asupra dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată înscrisă în facturi fiscale care nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicita deducerea taxei pe valoarea adăugată, respectiv asupra bazei impozabile de calcul a impozitului pe profit în sensul că : ***“taxa pe valoarea adăugată nu poate fi dedusă și nici nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea taxei pe valoarea adăugată”*** .

Aceasta decizie fiind dată în aplicarea corectă a dispozițiilor înscrise în art.21 alin.4 lit.f), art.145 alin.8 lit.a) și lit.b) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal și în aplicarea dispozițiilor art.6 alin.2 din Legea contabilității nr.82/1991, articole de lege invocate în speță, se va reține în cauză faptul că pentru exercitarea dreptului de deducere a cheltuielilor înscrise în facturi fiscale este obligatorie verificarea condițiilor impuse de lege privind modul de completare a facturilor.

În speță sunt aplicabile și prevederile art.94 alin.2 și alin.3 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată unde se prevede :

“(2) Inspekția fiscală are următoarele atribuții :

*a) **constatarea și investigarea fiscală a tuturor actelor și faptelor rezultând din activitatea contribuabilului supus inspekției sau altor persoane privind legalitatea și conformitatea declarațiilor fiscale, corectitudinea și exactitatea îndeplinirii obligațiilor fiscale, în vederea descoperirii de elemente noi relevante pentru aplicarea legii fiscale ;***

b) analiza și evaluarea informațiilor fiscale, în vederea confruntării declarațiilor fiscale cu informațiile proprii sau din alte surse ;

c) sancționarea potrivit legii a faptelor constatate și dispunerea de măsuri pentru prevenirea și combaterea abaterilor de la prevederile legislației fiscale.

[...]

(3) Pentru ducerea la îndeplinire a atribuțiilor prevazute la alin. (2) organul de inspekție fiscală va proceda la :

*a) **examinarea documentelor aflate în dosarul fiscal al contribuabilului ;***
[...]“.

*e) **stabilirea corectă a bazei de impunere, a diferențelor datorate în plus sau în minus, după caz, față de creanța fiscală declarată și/sau stabilită, după caz, la momentul începerii inspekției fiscale ; [...]**“.*

Potrivit dispozițiilor legale mai sus citate, pentru stabilirea corectă a obligațiilor fiscale din perioada verificată, organele de inspekție fiscală aveau obligația de a examina, analiza facturile de achiziție de mărfuri de la cei 35 de furnizorii la care se face referire la Cap.III pct.B din Raportul de inspekție fiscală nr.* din punctul de vedere al completării elementelor obligatorii prevăzute de formularul de factură, astfel cum sunt precizate la pct.2.4 din Ordinul nr.306/2002 pentru aprobarea Reglementărilor contabile simplificate, armonizate cu directivele europene, mai sus citat.

Având în vedere constatarea sus menționată, art.19 alin.1 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, potrivit căruia :

“(1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în

calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare”, cât și susținerile S.C.R privind veniturile înregistrate, în perioada verificată, se reține că din raportul de inspecție fiscală nr., în baza căruia s-a emis Decizia de impunere nr.* contestată, nu rezultă care sunt cheltuielile acceptate de organele de inspecție fiscală ca fiind aferente veniturilor înregistrate de societatea contestatoare.*

Față de cele reținute mai sus și având în vedere că organele de inspecție fiscală au stabilit lipsa calității de document justificativ pentru acordarea deductibilității la calcul profitului impozabil, pentru facturile de achiziție provenite de la furnizorii de mărfuri, fără o analiză completă a elementelor obligatorii prevăzute de dispozițiile legale mai sus citate, se va face aplicațiunea prevederilor art.216 alin.3 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, potrivit căruia : *“Prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ atacat, situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare”* urmând să se desființeze Decizia de impunere nr.* pentru suma totală de lei reprezentând : lei impozit pe profit, lei majorări de întârziere aferente și lei penalități de întârziere aferente, cu consecința reverificării de către o altă echipă decât cea care a întocmit decizia de impunere parțial desființată pentru același tip de impozit, vizând aceeași perioadă și ținând cont de considerentele punctului 1 din prezenta decizie, în vederea stabilirii stării de fapt fiscale, funcție de care vor stabili impozitul pe profit și accesoriile aferente datorate.

2.Referitor la suma totală de lei reprezentând :

- taxa pe valoarea adăugată ;
- majorări de întârziere aferente ,
- penalități de întârziere aferente.

Agencia Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor este investită să se pronunte asupra măsurii dispuse de organele de inspecție fiscală constând în neadmiterea deducerii taxei pe valoarea adăugată înscrisă în facturile de achiziție mărfuri, în condițiile în care prin raportul de inspecție fiscală nr.* care a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestate nu s-a analizat modul de completare a respectivelor facturi.

În fapt, S.C. R a exercitat în anul 2004 dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată în suma de lei înscrisă în facturile de aprovizionare mărfuri emise de furnizori despre care organele de inspecție fiscală au constatat că nu au calitatea de comerciant.

Organele de inspecție fiscală au constatat că ponderea de 98 % din totalul cheltuielilor înregistrate de societatea contestatoare în perioada supusă verificării o dețin cheltuielile cu mărfurile de la cei 35 de furnizori, iar

pe de altă parte, 99,99 % din veniturile înregistrate de societate în aceeași perioadă reprezentând **venituri reale**, încasate prin virament din vânzarea de mărfuri, dar nu au acordat drept de deducere pentru taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei înscrisă în facturile de achiziție de mărfuri, pe motiv că respectiva sumă a fost dedusă de societate în anul 2004 pe baza unor documente care nu îndeplinesc condițiile impuse de art.145 alin.8 lit.a) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, încălcând totodată prevederile art.126 alin.1 și art.128 alin.1 din același act normativ.

Societatea consideră că organele de inspecție fiscală eronat nu au acordat drept de deducere pentru taxa pe valoarea adăugată aferentă facturilor emise de furnizori, arătând că se află în situația de a suporta taxa pe valoarea adăugată pe care a achitat-o odată cu plata facturilor. Totodată susține că nu este normal să i se impute că nu a plătit taxa pe valoarea adăugată pentru marfa livrată către o firmă specializată în achiziționare de deșuri, în condițiile în care nu a încasat această taxă pe valoarea adăugată colectată.

În materia taxei pe valoarea adăugată în perioada ianuarie 2004 – decembrie 2004 erau incidente prevederile art.145 alin.8 lit. a) din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal potrivit carora :

“(8) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată, orice persoană impozabilă trebuie să justifice dreptul de deducere, în funcție de felul operațiunii, cu unul din următoarele documente :

*a) pentru taxa pe valoarea adăugată datorată sau achitată, aferentă **bunurilor care i-au fost livrate sau urmează să îi fie livrate, și pentru prestările de servicii care i-au fost prestate ori urmează să îi fie prestate de o alta persoană impozabilă, cu factura fiscală, care cuprinde informațiile prevăzute la art. 155 alin. (8), și este emisă pe numele persoanei de către o persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de taxa pe valoarea adăugată”**.*

Astfel, din punctul de vedere al cumpărătorului, dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată se justifică **cu factura fiscală conținând elementele prevăzute de art.155 alin.8 din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal :**

“ Factura fiscală trebuie să cuprindă obligatoriu următoarele informații :

- a) Seria și numărul facturii;*
- b) Data emiterii facturii;*
- c) Numele, adresa și codul de identificare fiscală ale persoanei care emite factura;*
- d) Numele, adresa și codul de identificare fiscală, după caz, ale beneficiarului de bunuri sau servicii;*
- e) Denumirea și cantitatea bunurilor livrate, denumirea serviciilor prestate;*

- f) *Pretul unitar fără taxa pe valoarea adăugată și baza de impozitare pentru fiecare cotă sau scutire;*
- g) *Cota de taxa pe valoarea adăugată aplicată sau mențiunile; scutit cu drept de deducere, scutit fără drept de deducere, neimpozabil, supus regulilor speciale, după caz. Pentru operațiunile supuse taxării inverse, se menționează obligatoriu “taxare inversă”;*
- h) *Suma taxei pe valoarea adăugată de plată, pentru operațiunile taxabile, cu excepția cazurilor în care se aplică reguli speciale prevăzute prin norme metodologice”.*

În concluzie, legiuitorul a condiționat exercitarea dreptului de deducere **de verificarea completării tuturor rubricilor din facturi**, condiție care decurge și din art.159 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, unde se prevede :

*“Modelul și conținutul formularelor de facturi fiscale sau alte documente legal aprobate, jurnale pentru cumpărări, jurnale pentru vânzări, borderouri zilnice de vânzare/cumpărare și alte documente necesare în vedere aplicării prezentului titlu se stabilesc de către Ministerul Finanțelor Publice și **sunt obligatorii pentru plătitorii de taxa pe valoarea adăugată**”.*

Totodată, art.145 alin.3 din Legea nr.571/2002 prevede că pentru ca taxa pe valoarea adăugată aferentă bunurilor și serviciilor facturate persoanei impozabile să fie deductibilă, trebuie ca acestea să fie **“destinate utilizării în folosul operațiunilor sale taxabile”**.

În același sens s-a pronunțat și Direcția generală juridică din cadrul Ministerului Economiei și Finanțelor prin adresa nr. precizând următoarele : *“pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată înscrisă în facturile fiscale de achiziții, **cumpărătorul are obligația de a verifica întocmirea corectă și completă a facturii fiscale, fără a avea obligația de a verifica dacă furnizorul de bunuri/prestatorul de servicii este o persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de taxa pe valoarea adăugată**”.*

Se reține că, Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr.V din 15.01.2007 publicată în Monitorul Oficial al României nr.732/30.10.2007 a precizat următoarele : **“taxa pe valoarea adăugată nu poate fi dedusă și nici nu se poate diminua baza impozabilă la stabilirea impozitului pe profit în situația în care documentele justificative prezentate nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunii pentru care se solicită deducerea taxei pe valoarea adăugată ”.**

Având în vedere că organele de inspecție fiscală au stabilit lipsa calității de document justificativ pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată de către cumpărător, pentru facturile de achiziție marfuri din perioada ianuarie – decembrie 2004, fără o analiză completă a

elementelor obligatorii prevăzute de lege, se va desființa Decizia de impunere nr.* pentru suma totală de lei reprezentând : lei taxa pe valoarea adăugată, lei majorări de întârziere aferente, lei penalități de întârziere aferente, în temeiul prevederilor art.216 alin.3 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu consecința reverificării de către o altă echipă decât cea care a întocmit decizia de impunere desființată pentru același tip de taxă, vizând aceeași perioadă și ținând cont de considerentele punctului 2 din prezenta decizie.

Pentru considerentele arătate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor art.19 alin1, art.21 alin.4 lit.f), art.145 alin.3, art.145 alin.8 lit.a), art.155 alin.8, art.159 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, pct.2.4 din Ordinul nr.306/2002 pentru aprobarea Reglementărilor contabile simplificate, armonizate cu directivele europene, pct.2 din anexa nr.1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr.1850/14.12.2004 privind registrele și formularele financiar-contabile, Decizia nr.V din 15.01.2007 a Inaltei Curți de Casație și Justiție, coroborate cu art.94 alin.2 și alin.3 și art. 216 alin.3 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se

DECIDE

Desființarea Deciziei de impunere nr.* emisă de Activitatea de Inspecție Fiscală pentru suma totală de lei reprezentând :

- impozit pe profit ;
- majorări de întârziere aferente ;
- penalități de întârziere aferente ;
- taxa pe valoarea adăugată ;
- majorări de întârziere aferente ,
- penalități de întârziere aferente,

urmând ca organele de inspecție fiscală, printr-o altă echipă decât cea care a întocmit decizia de impunere desființată să încheie un nou act administrativ fiscal, conform considerentelor prezentei decizii.

Prezenta decizie poate fi atacată la Curtea de Apel în termen de 6 luni de la data comunicării, conform prevederilor legale.